סרטים

האלמנה מברוקלין

אנה מברוקלין (צפון, תל־אביב; אי־טליה) היא בת עיירה איטלקית קטנה (ג'ינה לולובריג'ידה) שהיגרה לאמריקה, שיכלה שם את בעלה, ועתה היא חוזרת בדמותה האמריקאית החדשה לעיירת מולדתה.

חזרתה של אנה מעמידה את כל העיירה על רגליה. הרוזקים הזקנים, בתוכם אלה שחיזרו אחרי אנה בנעוריה, מנסים להילכד ברשתה של אנה ולהינשא לה. אולם אנה, שדמה האיטלקי רותח בה שוב אחרי שנות קיפאון באמריקה, חושקת דוקא בדון־ז'ואן של הכפר (או הדיין, כפי שהוא נקרא ב־תרגום הסרט), מכונאי יפה־תואר, שאיבד את אמונו בנשים.

על כל האנדרלמוסיה מנצח כומר הכפר (ויטוריו דה־סיקה), הרכלן הראשי וראש־קבוצת הכדורגל המקומית, המשמש גם מעין אפוטרופוס מוסרי לאנה. המהתלה ה־עליזה מגיעה לנקודת־שיא ברגע שכל ה־עיירה הופכת לשונאתם של אנה והכומר, בגלל החשד שהכומר בחר באנה ככלה לבן־אחיו. האמת מתגלה רק ברגעי הסיום, כשאנה עומדת לעזוב את העיירה, והמכו־

כוכבת הפבורן ב„היכלי ירק"
הסבא היה שודד

נאי יפה־התואר עוצר בה ברגע האחרון, לוקח אותה לחופה לשמחתם של כל ה־אחרים.

זהו סרט שעלילתו ועיקר כוחו בתיאור־אווירה וטיפוסים, ובתור שכזה הוא מוצלח מאוד. הלולובריג'ידה היפהפיה, גועשת ב־יצירה, כובשת את הבד כבר בתחילה. ויטור־יו דה־סיקה הנפלא, שפיקח גם על הבמאי הצעיר והבלתי־ידוע שביים את הסרט, הר־סיף את נופך־ההומור והליצנות הדרוש, והיצירה הפכה לסרט בידור קליל, משעשע וחביב.

המין השזלט

מקי קריאיי (חן, תל־אביב; ארצות־הברית) הוא עדות חותכת למהפכה המת־חוללת בחברה האמריקאית, בה עובר השל־טון הממשי מידי הגבר לאשה. כי האשה האמריקאית שבידה מצוי מכשיר־השלטון העיקרי — כוח הקניה — היא למעשה הכוח הקובע כיום בחברה. וכמו שאר דפוסי החיים, המותאמים לשינוי זה, הותאמה גם ממלכת הקולנוע. אם פעם, בימי שלטון הגברים, היה הקולנוע מכשיר לפולחן ה־אשה, האשה המינית — האידיאל של ה־גבר האמריקאי — מסתגלת עתה הוליבוד בהדרגה לדרישת הכוח השלט — פולחן הגבר.

סרט זה הוא עדות קיצונית לתהליך זה. הנשים אינן תופסות בו חלק רב. במידה שהן קיימות לצורך העלילה, הרי הן מכו־ערות בתכלית, אפורות וחיוורות, ואינן מושכות תשומת לב. לעומת זאת בנוי ה־סרט כולו על פולחן הגבר, המיוצג בדמותו המינית והברוטאלית של אלביס פרסלי. כל מה שעשו פעם בטי גרייבל, מרלין מונרו וג'ין מנספילד לגברים האמריקאים,

עושה מר פרסלי הצעיר, שזה סרטו ה־אחרון בטרם גויס לשרות הצבאי, לנשים האמריקאיות. הצרה היא שהוא משתמש באותן השיטות בהן השתמשו כוכבות־הבד בימי פולחן האשה, שיטות המצטמצמות לפעולה מאומצת באיזור המתניים.

בסרט זה אלביס הוא דני פישר, בנו של רוקח, שאינו מסוגל לקבל את תעודת־הבגרות בבית־ספר, מנסה לשכנע כי את תעודת־הבגרות האמיתית מקבלים ברחוב, בין יצאניות, פושעים, מהלומות־אגרוף וכמה מעשי רצח קטנים.

יתכן שאפילו אם רצתה הוליבוד ליצור סרט תעודתי על מה שמתחולל בחברה האמריקאית, היא לא היתה מסוגלת ליצר סרט מזעזע כמו זה, למרות שבמקרה זה לא התכוונה לכך בכלל.

נימפה משועממת

היכלי ירק (מגדלור, תל־אביב; ארצות־הברית) הם יערות העד הנפלאים של ונצו־אלה, שעל רקעם ניסה מל פרר, השחקן שהפך לבמאי, לרקום אגדה פיוטית ודר־מתית שבמרכזה משחקת אשתו — אודרי הפבורן.

אודרי הפבורן היא מין נימפה יערית, ש־סבה מגדל אותה בבקתה קטנה בג'ונגל עבות, לא הרחק משבט פר־אים, החושב את הנערה ל־אלילה כל יכולה. עד שיום אחד נקלע ליער בנו של שר־הבטחון שנרצח בקראי־קאס (אנטוני פרקינס), הנמ־לט מפני רודפיו, פוגש ב־נימפה ומעמידה על העובדת שקיימים גברים בעולם.

פרשת פגישתם של הש־ניים, המתוארת בערך כפני־שת אדם וחוה בגן־העדן, הופכת למגוחכת יותר בא־שר מסתבכת העלילה. אודרי התמימה עומדת על כך ש־סבה הזקן יחזירה לכפר מו־לדתה. בדרך רבת־היסורים, כשעל כל שעל אורב אוכל־אדם מורעב, מתגלה לנערה כי הסבא אינו אלא שודד זקן, שהצילה מזרועות אמה שמתה בהתקפת כנופית שו־דדים. מובן שבעד פשע ש־כזה חייב הזקן להישרף על־ידי האינדיאנים, ואילו אודרי ואנטוני מוצאים את האושר יחד.

קשה להבין כיצד יכול היה שחקן רציני כמל פרר לגשת בכלל לטפל בתסריט מעין זה, שעם כל המאמצים אי־אפשר למצוא בו אפילו סמליות כלשהי. גם משחקם של שחקנים מצטיינים כאודרי הפבורן ואנטוני פרקינס הופך למגוחך, כשהם נאלצים להש־מיע את הטקסט התפל שהושם בפיהם. כש־מחסירים את כל אלה, נשארים בסרט ראו־יים לחזייה רק הנופים רבי־ההוד של ונ־צואלה, בצבעים טבעיים ובסינמסקופ.

תדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **חתולה על גג פח לוהט** (אסתר, תל־אביב; עדן, ירושלים) — אליזבט טיילור מקסימה במשחק דרמטי בנסיון לרכוש את ליבו של בעל הומוסכסואליסט, לפי מחזה של טנסי ויליאמס. פול ניומן, ברל איבס.

● **ארוכה הדרך לחרות** (פאר, תל־אביב) — צ'ארלס לוהטון, כפי שנראה לפני 20 שנה, מדגים את התהליך בו הופך מוג־לב לגיבור לאומי.

● **הדון השקט** (ציון, ירושלים) — האפוס של מיכאיל שולוחוב על קוזקי ה־דון בדור המהפכה הרוסית.

● **אין מקום לחיות בר** (תל־אור, ירושלים) — סרט תעודתי של מנהל גן־החיות בפרנקפורט, על סכנת הכליה לחיות הבר של אפריקה.

● **החוק** (אורה, חיפה) — יחסי שול־טים ונשלטים בעיירה דרום־איטלקית. ג'ינה לולובריג'ידה, איב מונטאן, פיר בראסר.

● **זה הדוד שלי** (תכלת, חיפה) — הסאטירה של ז'אק טאטי על החיים ה־מודרניים.

זה הוא זה:

תשבץ העולם הזה 1145

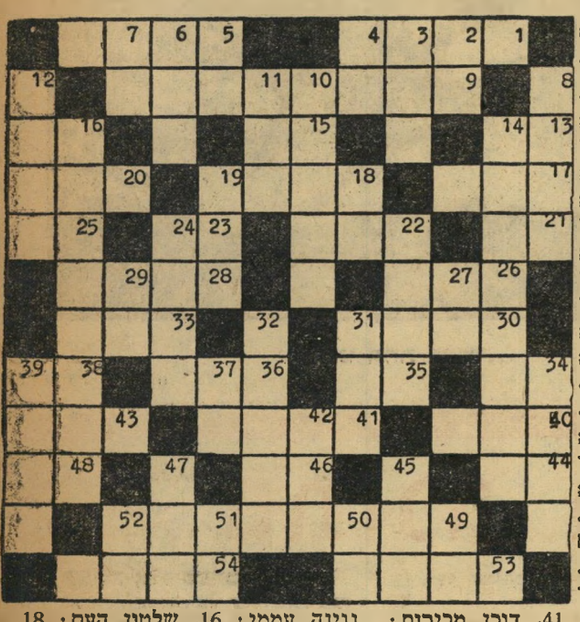

מאוזן: 1. מיכל לפרח; 5. חבר הוועד הפועל; 9. מדינה ללא מלך; 13. קיצור של ע־מירם, בין השאר; 15. אות יוונית; 16. החייה הרו־סית; 17. זוית; 18. הוא בא בבו־קר; 20. אשת ה־אב; 21. בת קול; 22. חמישים אחוז; 23. בבקשה; 25. אות הנצחון; 26. פרה; 28. אדום; 30. יחידת בי־דור; 33. שדה; 34. מתנה; 35. מספר הצדיקים הנעלמים; 36. מזון; 38. היל־דים; 40. חלק; 41. דוכן מכירות; 43. אבן יקרה; 44. קריאת התפעלות; 46. קרס; 48. גבעה רמה; 49. ישוב בצפון; 53. רע שלמה; 54. פרי טרו־פי.

מאונך: 2. אויב; 3. נמל תנ"כי; 4. פקודה; 5. בתוכי; 6. חלק הפנים; 7. מאה וחמש; 8. בושה; 10. כרך אירופאי; 11. ממלכה מרחבית; 12. בעל תפקיד בבית־הכנסת; 14. כלי נגינה עממי; 16. שלטון העם; 18. תחמושת הקשת; 19. גמד; 22. נהר במרחב; 24. מלת הסתייגות; 27. ראש השנה; 29. הבעת כאב; 31. פאר; 32. התחכמות; 34. מתחרהו של הילל; 37. משפט; 39. פתרון ביניים; 42. מידת נפח קדומה; 45. קץ הסי־גריה; 47. מושבת־כתר בריטית; 49. מלת הסברה; 50. נישא; 51. ענן; 52. מטבע יפאני.

אנגלית • צרפתית

לומדים בשיטה קלה בבית־הספר **„קדימה"** תל־אביב, בן־יהודה 74, טל. 20314.

נפתחים:

1) **קורסים ואולפנים למבוגרים** (שפה שימושית, דקדוק, כתיב, סגנון ושיחה Conversation).
2) **קבוצות נפרדות לתלמידי בתי־ספר** (מתחילים, מתקדמים ועזרה בבחינות).
3) **הכנה באנגלית לבחינת בגרות.**

הלימודים בקבוצות קטנות, על־ידי מורים מעולים.

פרטים והרשמה: מ־9 עד 12 לפני הצהריים; 3 עד 9 בערב.